

Йордан Христов

След минути

След минути – а по – точно когато свършите да четете това тук – вие отново ще застанете пред мониторите, ще влезете в Internet, ще се потопите във виртуалната реалност. Но преди това искам да ви разкажа нещо. На пръв поглед съвсем обикновена история.

И така... имало един човек. Той бил като всички останали – нито по – глупав, нито по – умен от другите, нито много по – богат или по – беден. Е, вярно, имал страхотни рефлексии и тренинг във виртуалната реалност благодарение на които изкарвал добри пари като тестер на компютърни игри. Всъщност той бил най – добрият. И мнозина му завиждали – и как да не завиждаш на човек, на когото изсипват купища пари за нещо, за което ти трябва да плащаш?! И може дори да се каже, че живеел щастливо. Докато един ден всичко не започнало внезапно. Току – що бил превъртял бетаверсията на игра, разработвана с години, и след като направил и изпратил на създателите и подробен отчет за бъговете и недостатъците, които трябвало да коригират, той се бил отдал на заслужена почивка. Работата го изтощила и той разсеяно зяпал някакъв тъп сантиментален филм по сателитната телевизия. И тъкмо се чудел дали главната героиня ще вземе най – после да се ожени за любимия си или ще реши да изчака още 50 серии, когато дошло – както може да се очаква – време за реклами. И рекламите почнали да го заливат една след друга, а той бил толкова изморен, че дори не превключил на друг канал, както би направил иначе. И тогава, след поредния козметичен продукт и бебешки пелени се появила... РЕКЛАМАТА. Отначало той дори не разбрал какво станало точно. Като че ли имало някакво леко смущение, защото той тъкмо посягал към копчето за настройка на телевизора с мишълта, че трябва да сменя вече старата браква, когато образът отново се прояснил и той наблюдавал първите кадри на необикновената реклама. Те показвали планетата Земя отдалече, първо в Слънчевата система, а после все по – отблизо като невидимата камера все повече се приближавала към нея. И тъкмо си помислил, че от Земята ще излети вафла, кроасан или прах за пране, когато заговорил някакъв глас и това го потресло. Не, човекът не бил със слаби нерви или с психически отклонения, както сигурно ще си помислите. За жалост нито аз, нито пък дори самият той не би могъл да ви опише какво точно представлявал този глас – дотолкова гласът не приличал на нищо познато на човека досега. Но мога да ви кажа кое разтърсило човека толкова силно. Работата била там че – както казах – гласът бил извънмерно, небивало странен, а и не говорел

на никой от съвременните или мъртви човешки езици и въпреки това след една – две секунди човекът с огромно изумление установил, че го разбира!! „... наблюдавате третата по ред планета в Слънчевата система... разположена в края на галактика Млечен път, по – точно в квадрант...“ – говорел гласът. „Обърнете внимание, че на нея има живот и дори – тук гледната точка на камерата рязко се сменила и показала от високо няколко града, а после човешко същество в общ план – е населена с хуманоиди, достигнали най – ниското ниво на разумност. Те няма да достигнат следващо ниво поради внезапното им затъпяване през последния им период на развитие и затова са признати за малоценни с решение на Комисията по Космическите видове от 20.05 по Междугалактическият календар.“ Тук акцентът на гласа ненадейно се изменил, като от спокойно разказващ изведнъж станал агресивен и нападателен. „Затъпяването им обаче ги прави много ценна и питателна храна!! Необходимо е още само един междугалактически месец (три земни месеца незнайно как разбрал човекът), за да стигнат стандарта за първо качество!!“ На екрана отново било показано човешко същество, този път детайлно, като отстрани била изведена статистика за процентното съдържание на водата, въглеродните, мазнините и белтъците, както и основните химични елементи. „Не чакайте обаче количествата да се изчерпят!! Направете вашите заявки още сега!! Разумноядци, гнусарници, стогледци, кривоустци и др. – това е идеалната храна за вас!! Компания XYZ – тук пред очите на човека се появили светещи инициали и цифри – ще доволите всякакви ваши вкусове!! За контакти...“ – и отново инициалите присветнали. – „Потърсете ни веднага!!“ – и всичко приключило толкова бързо колкото и било започнало и докато се усети човекът вече гледал реклама на дамски превръзки. Изгледал я с невидящ поглед цялата докато – може би за първи път – почувствал, че има нужда да изключи цялата техника около себе си. Това му струвало поне двадесетина минути да дава отговори на малоумни въпроси като: „Искаш да ме изключиш?“, „Ама напълно ли?“, „Сигурен ли си че искаш да ме изключиш?“, „Сигурен ли си в сигурността си, че искаш да ме изключиш?“ и така нататък докато накрая не се видял принуден да изключи главното хранене на жилището си. И ОСТАНАЛ САМ. И което е по – важно – тогава за първи път човекът започнал да прави нещо, което в този си вид не бил правил никога дотогава – А ИМЕННО ЗАПОЧНАЛ ДА МИСЛИ. Ще попитате – ама как така, никога ли не бил мислил дотогава? Нали бил най – добрият? Как може да си най – добър, ако не мислиш?? Обаче изпускате нещо – аз казах „в този си вид“ и може би е необходимо да

поясня. Човекът действително бил най – добрият. Няма равен на себе си по рефлексии в бързите екшънни игри например – няколко награди за мрежова игра доказвали това. Няма равен на себе си и в оценката за това коя игра е добра и коя боклук. Затова бил постоянно претрупан с работа, а и с пари. Но като се изключи всичко това – човекът не мислел, а и нямало за какво – досега всичко му вървяло по мед и масло. Или ако още ще се хващате за думите – до този момент човекът никога не бил мислил ПО ТАКЪВ НАЧИН. И така, той започнал да мисли. Това никак не било лесно и първоначално мислите му се мятали в най – различни посоки като разбягали се зверчета. Опитал се да се успокои, че всичко е някаква идиотска шега. Но дълбоко в себе си чувствал, какво ти чувстване – по някакъв начин почти със сигурност знаел, че това не е така. Имало нещо прекалено необикновено в тази реклама, прекалено нечовешко, прекалено реално изглеждала, за да бъде само шега. И изведнъж се ужасил от следващата мисъл която следвала съвсем логично. „Ами ако всичко е истина?“. Ако наистина са ни признали за малоценни защото сме затыпели? Ако ни остават само три месеца живот?! Сега сигурно ще кажете, че човекът изпаднал в паника и истерия, че почнал да се чуди какво да прави, как да се спаси и т.н. Е, може би това би била нормалната човешка реакция. Но в случая не станало нищо подобно. Съвсем неочаквано и за самия него, човекът изведнъж изпитал силен гняв. Той още не бил определен към кого и към какво точно, но човекът усещал как гневът се надигал все по – застрашително в него като помитаща всичко по пътя си лавина. Разбирате ли, човекът не го било страх да умре. Умирал бил хиляди, милиони пъти. Можел да се примири и с мисълта, че му остава още толкова малко време. Е, вярно винаги се бил надявал да живее повече, но какво да се прави... Но това, което го изкарвало от релси, това, което не можел да приеме, била мисълта, че трябва да срещне смъртта си, че цялото човечество трябва да загине ПО ТАКЪВ УНИЗИТЕЛЕН НАЧИН. „ТЕ – казал си той със злоба – ТЕ са виновни за всичко. ТЕ са тези, които държат властта и парите в ръцете си, ТЕ са тези които мислят, че могат да се разпореждат с абсолютно всичко, ТЕ са тези, които се смятат за богоизбрани и недосегаеми. ТЕ са тези, които съзнателно подменят истинските думи и ценности с фалшиви, ТЕ са тези, които правят така че пошлото да изглежда велико, а ВЕЛИКОТО – СМЕШНО. ТЕ са тези, които те карат да плащаш с най – реалното – живота си, за да получиш нещо въображаемо. И дори те правят зависим – като наркоман от ТЕХНИТЕ измислици. ТЕ са тези, които нарочно те държат в безпросветен мрак и ти внушават, че си боклук, за да можеш

да плащаш за ТЕХНИТЕ ИЛЮЗИИ. ТЕ са тези, които имат интерес да си колкото може по – тъп, защото тъпи хора лесно се управляват. ТЕ са тези, които съзнателно пренасочват твоето недоволство към неща, които всъщност не те интересуват и ти внушават, че е справедливо да си по – низш от тях. ТЕ са тези...“ За съжаление останалите разсъждения на човека са стигнали до мен в много неясна форма, така че не мога да ги предам точно. Знам със сигурност обаче, че той с горчивина осъзнал своята роля в ТЯХНАТА система, разбрал и че през целия си живот той също е давал своя принос (и то немалък), за да се стигне дотук. Той също бил виновен и в този миг на просветление човекът въобще не се самозалъгвал. Помислил си колко е бил нищожен самият той допреди малко, колко дребни и невзрачни са всички тези, които още не знаят... И неочаквано му се приискало да сподели всичко това с някой приятел, с някой който... Протегнал ръка към най – близкото комуникационно средство и... изведнъж я дръпнал като попарена. И това не се дължало на внезапно придобитото му отвращение към техниката – напротив, поне един път щял да я използва за нещо добро, нещо, което си струва. ЧОВЕКЪТ НЯМАЛ ПРИЯТЕЛИ и като помислил още малко разбрал, че всъщност никога и не е имал. Естествено, имало много хора, които познавал и които искали да бъдат като него, също така имало още толкова, които му се пишели добри познати, за да използват я името, я парите му, но това не били ИСТИНСКИ приятели. И чак тогава човекът разбрал колко много е загубил, колко много ТЕ са го ограбвали цял живот. И тогава дошло желанието да се бори. „Още не всичко е загубено – казал си човекът – имам на разположение три месеца, през които мога да се опитам да променя нещата. Длъжен съм да опитам! Може би ще е достатъчно още съвсем малко хора да се замислят като мен и тогава няма да покрием стандартите за качество на онези – които и да са, и те просто ще ни оставят на мира. В същото време и ТЕЗИ на Земята ще си го получат! – злорадо си помислил човекът.“ Само че какво да прави? Как да накара хората да се замислят, без да го вземат за луд?! И човекът решил да каже всичко на някого, не знам точно на кого а и не е важно, но знам, че онзи бил ОТГОВОРЕН ФАКТОР. „Ех, ако имах приятели, щях да почна от тях, но... това е единственото, което ми остава – рекъл си човекът. Но няма да го търся по телефони, видеофони, преплитачи се линии, пейджъри и т.н., ще говоря ЛИЧНО с него, нека има смелостта да ме изгледа в очите и тогава да реши дали съм луд – твърдо решил човекът.“ И така, той отишъл на среща с въпросния отговорен фактор. Но там, естествено, фактора го НЯМАЛО. Имало всичко друго, но не и

него – тъпа, красива и любезна секретарка и тълпи идващи да си побъбрят при нея колежки гледащи подозрително човека; други тълпи човечи идващи при същия фактор и отново гледащи, този път враждебно нашия човек, защото е преди тях, с една дума всичко си било в реда на нещата. И на човека му се наложило ДА ЧАКА. Естествено, той се бил въоръжил с търпение и нямал НИКАКВО намерение да се отказва, та ако ще да дойде края на света (както си мислел с ирония) само че... Едно нещо не бил предвидил. За убиване на времето на чакащите били предоставени видеоигри и на човека – то се знае – също му предложили. Той погледнал играта и се подсмиснал – та тя била старо поколение, далеч от неговата класа, той я бил превъртял още като ученик! Но защо пък да не изиграе една игра докато чака... само за да си припомни как беше... През първата игра обаче претърпял пълен разгром. Бил забравил че навремето я бил превъртял с много зор. Тъпата игра изведнъж се оказала не чак толкова тъпа и с много тънкости... а той ги бил забравил всичките, дяволите да го вземат! Направо не можел да повярва, че такава игрица ще му се опъва. Хайде още една... този път по – внимателно... по – концентрирано... Хм, така е малко по – добре... айде още една... Не съм сигурен, но мисля, че човекът все пак дочакал отговорния фактор. Само че това вече нямало никакво значение, защото тук идва краят на нашия разказ. Много просто – когато факторът раздражено попитал човека за какво го търси, човекът само се сепнал от играта, ококорил се неவிждащо и изведнъж разбрал, че е забравил. За какво по дяволите се бил домъкнал тука?! Та той нямал никакви проблеми – всичко си му било наред, само дето не можел да превърти проклетата игра... Вярно, за миг го сполетял неясен спомен за нещо голямо и отминало, за някакво знание, което бил придобил и сега отново е изгубил, но това чувство бързо преминало... Той си бил същият вече... това трябва да са били кодовете на тъпата игра...

Това е историята. Само че по – прозорливите от вас сигурно ще изхъмкат и ще кажат, че тук има нещо гнило. Ако всичко това е вярно то откъде мога да я знам?! Нали човекът в крайна сметка не е споделил мислите си с никого? Ами ще ви кажа, тъй като вече и да знаете няма никакво значение. Аз съм шеф на компанията XYZ и побеснях като научих, че тия идиоти от рекламния отдел бяха пуснали една наша реклама, така че да достигне и земния ефир... На всичкото отгоре и с интуитивен превод!! Добре че лъчът попадна само в една точка... Веднага

локализирахме обекта и почнахме да следим неговите мисли... Трябва да призная, че имаше моменти, когато почти съжалих, че няма да достигнете по – висшите нива на разумност... Могло е да излезе нещо от вас... но бизнесът си е бизнес, а и съдейки по завършека на историята ненапразно са ви признали за малоценни. Макар че здравата се уплаших, когато човекът влезе при отговорния фактор... но после всичко си дойде на мястото... за мой късмет, разбира се. Ще натрупам цяло състояние от вас... но – да не ви отегчавам повече. Само след секунди вие отново ще включите компютрите, ще загледате тъпите сапунени сериали, ще потънете във виртуалната реалност, ще замъглите по един или друг начин и малкото останало ви съзнание. Така че – давайте! Пропилявайте живота си! Не ви е останал много... съвсем скоро вие ще се превърнете в прахообразен екстракт (или натурален сок според предпочитанията на различните раси) съдържащ средно около 70–90% вода, 10–20% белтъци, 2–3% мазнини, 1% въглехидрати, 1% нуклеинови киселини, 1% мин. вещества и др. Уверявам ви, че ще бъде много, много вкусен...

КРАЙ

© Йордан Христов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/921>]